

Rippl-Rónai Múzeum

Néprajzi Szakág

Együd-hagyaték

Leltári szám: RRM_EA-A.167.17

Somogyi népköltészet 2.

SZERELMI DALOK

33 OLDAL

Már
Kis-Csurgóba nem találok szeretőt,
elszántatom a csurgói temetőt,
Magamat is belevetem virágnak,
Aki szeret, maj leszakit magának.

Édesanyám felneveltél engemet,
De nem tudod az én bus életemet,
Hogyha tudnád az én bus életemet,
Éjjel-nappal siratgatnál engemet.

Nincsen erdő zöldág nélkül,
Nincsen mező virág nélkül,
Az én szívem bánat nélkül,
Mert messze van kedvesétül.

Azt gondolod, mindig így lesz,
Hogy szeretőm soha nem lesz,
Dehogy nem lesz, de már van is,
Ténáladnál szebb is, jobb is.

Este kékén ragyognak a csillagok,
Barna legény a faluba csavarog,
Aludj babám, nem járok én el hozzád,
Ne gyalázzon engem az édesanyád.

Nem jó csillag lett volna énbőlőlem,
Nem ragyognákén az égen sokáig,
Éfél után megkerülném az eget,
Onnan nézném, hogy a babám, kit szerel.

Csurgó, Borbély Teréz, 1913.

Hajnaljon, hajnaljon,
Csak meg ne virradjon,
Hogy az én galambom,
Reggelig mulasson.

Amerre én megyek,
Még a fák is sirnak,
Gyenge ágaikról
Levelek lehullnak,

Borbély, Teréz, 1913.

Hulljatok, hulljatok,
Sűrűn az utamra,
Meg ne tudja rózsám,
Merre ment galambja.

Édesanyám voltál,
Mért nem tanítottál,
Gyöngé vésző voltam,
Mért nem hajlítottál.
Hajlítottál volna,
Ráhajoltam volna,
Ijjen árvaságra
Nem jutottam volna.

Csipkés szélű zsebkendőből Babám egyet varrhatnál,
Közepére, négy sarkára Rozmaringot varrhatnál,
Közepében négy sarkára varrjad rá a nevedet,
Hadd tudják meg a faluba, Hogy én téged szeretlek.

Jaj, de boldog kislán voltam, Még szeretni nem tudtam,
A SÍRÁSNAK, a bánatnak Hejet adni nem tudtam,
Amiótta szék kedvesem Mással éli világát,
Gyöngyvirágos kiskertjébe Más szedi le a rózsát.

Diófából van a, diófából van az Édesanyám kapuja,
Lassan gyere babám, lassan gyere babám, Lassan gyere be rajta.
Lassan gyere be rajta, berajta, Ébren van az anyám,
Ébren van az anyám, a jó édesanyám, Lépésedet meghallja.

Rakattasd le babám, rakattasd le babám a szőcsényi főutcát,
Azon sárosodik, azon sárosodik Magas sarju lakk-csizmám,
Fölfröccsen a szárára, szárára, Onnadj pedig babám,
Onnadj pedig babám Rá a rakott szoknyámra.

El-el-elmegyek, nem maradok e tájon,
Hogy a babám gyöngye szive ne fájjon,
Mer a babám gyöngye szive nagyon fáj,
Szölkét szeretek, mer a barna megcsalt már.

Dombon lakom én, diófával tüzelek,
A faluban legszebb kislánt szeretek,
Ojjan annak a két szemejárása,
Mind az égen a csillagok ragyogása.

Szőcsénypuszta, Gécseg Józsefné, 1918, Eredics Lászlóné, 1927,

Ott Györgyné, 1936.

Kiskertőmbé egy almafa se látszik,
Mindön éjjel tizenkészer virágozik,
Fele piros, fele sárga, fele más,
Mögöl engöm a sok köserü sirás.

Arra alá vadliba jár a réten,
Szállást keres a zselici vidéken,
Szállást keres, de nem tudja, merre jár,
Édös rúzsám, de idegen vagy hozzám.

Piros rózsá pirosodjál messzire,
Kedves rúzsám jőjj el hozzám estére,
Jőjj el hozzám, ülj az ágyam szélére,
Hogyha szeretsz, feküdj a kőbepére.

Kedves kisangyalom, vártalak az este,
Lőhetött az idő féltizenkettőre,
Nem győztelek kedves kisangyalom várni,
Be küllött a rácsos kiskapudat zárni.

Zárd be, zárd be babám rácsos kiskapudat,
Nem járom én többet a te udvarodat,
Vethetsz bele babám szegfűt, majoránát,
Nem tiprom le többé annak a gyöngö ágát.

Szenna, Zóka Gyurkó Jánosné, 1904

Alig várom, hogy Szennába beérjek,
Hogy a kedves szeretőmmel beszéljek,
Nagy örömmel fogok vele jobb kezet,
Most tudtam meg, hogy a babám mást szeret.

Alig várom, hogy a nap lenyugodjon,
Hogy az égen páros csillag ragyogjon,
Ragyogj csillag párosával sokáig,
Kisérj el a szeretőm kájáig.

Főskemadár felszállott a levegőbe,
Kérde tőle, látta-e a szeretőmet,
Láttam biz én a szennai réten,
Keselábú lovam legeltette kötőféken.
Főske madár felszállott a levegőbe,
Jártam hozzád, de te azt nem érdemelted,
Tudom babám, fog a szived fájni,
Mer én többé soha, sose fogok hozzád járni.

Szenna, Szabó Józsefné, 1923.

Ugy szeretlek, mind a mézeskalácsot,
Mert Koppányba nem is tudják a lányok,
Nem is tudják, de nem is mondom senkinek,
Hogy én téged ojjan nagyon szeretelek.

Nincsen kedvem, gójamadár elvitte,
Valamejzik száraz ágra letette,
Gójamadár hozd vissza a kevémet,
Kedvem mellé a régi szeretőmet.

Feket bársony ragyog a szoknyámon,
Én utánam barna legény ne járjon,
Híjjába fésülöd föl a göndör hajadat,
Azér engem megölelni nem szabad.

Elmehetsz a házunk előtt, meg vissza,
Amit adtam, jeggyűrűmet, add vissza,
Énnálam is készen áll egy, tyuhaj, odadom,
Köszönöm a hűségedet angyalom.

Törökkoppány, Varga Ferencné, 1928.

Ez a kislány rezet lopott az este,
Ajtajára csengőt csinált belőle,
Ojjan szépen csenget-pneget rajta vasárnap este,
Mikor a babáját beeresztette.
Ezt a kislánt már akkor megszerettem,
Mikor a kiskútnál vizet meritett,
Ojjanokat kacsintott rám a fekete szemével,
Majd a fene evett meg minden este.

Ez a kislány, barnakislány kifeküdt a kertbe,
Szeretője az ablakon lőste,
Főkejténém, jaj de hátha megharagszik,
Aludj babám, aludj babám kivirágos kivirradtig.

Szálka ment a tenyerembe mind a kézembe,
Nincsen anyám, aki azt kivegye,
Gyere babám, ne győtesd kivenni,
Én se röstellgettem hozzád késő este járni.
Szálka ment a tenyerembe mind a két kezembe,
Szőke kislány már nem szerethetlek,
Most kezdtem egy barnát szeretgetni,
Jaj, Istenem, mijjen hamar el kélet felejtteni.

Törökkoppány, Varga Ferencné, 1928.

Már megmondtam bus gerlice,
Ne rakj fészket az utszélre,
Mert az uton sokan járnak,
Fiaidra rátalálnak.

-

Onnand alól csipössen fuj a szél,
Onnand alól jön három szép legény,
A középső az ám az igaz szerető,
Zsebjében a kivarrott zsebkendő.

Már megmondtam, ne vedd el, ne vedd el,
Nem győződ el sejemkeszkenővel,
Kettő köll a fejére, tyuháj, nyakára,
Miór köll a karcsu derekára.

Tapsony, Varga Imre, 1907.

-

Édősanyám megfogta a kezemet,
Hogy ne irjak a babámnak levelet,
Kivöttem a kezéből a gyöngge kezemet,
Mégis irok a babámnak levelet.

Harmatos a kukorica levele,
Utoljára voltam nálad az este,
Utoljára fogtam meg az ajtód kilincsét,
Adjon Isten babám sok jó szöröncsét.

Pogányszentpéter, Kovács János, 1902.

-

Zöld buzába bevezet a gyalogut,
Merre a szép kedvesem alindult,
Szép kedvesem térj vissza az igaz utadra,
Gonduljál a vasárnap délutánra.

Az utamról visszatérni nem lehet,
A szerelem széles lángja nem enged,
A szerelem szélesebb a Dráva vizénél,
Árvább vagyok a földre hullott levélnél.

Berzence, Sánta Vendelné, 1895.

El-el-elmegyek, nem maradok ez tájon,
Hgy a babám szive értem ne fájjon,
Mér a babám szive értem nagyon fáj,
Szülkét szeretök mer a barna mögesalt már.

Nem, nem, nem mögyök, nem mögyök katonának,
Inkább mögyök zölderdőbe betyárnak,
Zölderdőbe ha elér a nagy álom,
Babám karjain nyugodalmam találom.

Én az éjjel elaludtam, de szépöt álmodtam,
Keselábú kis pajlovam kárba szalasztottam,
Rám is bűcsültették, ezt a sűrű, kerek erdőt,
Mig élek, megfogadtam, tartok szép szeretőt.

Jeges a sudárfa, nehéz vizet húzni,
Ismeretlen legényt nehéz megölelni,
Ölelni akarom, nem hajlik a karom,
Csolkolni akarom, nem az én angyalom.

Szabad a madárnak ágról-ágra szállni,
Szabad a legénynek a leányhoz járni,
Szabad hozzá járni, de nem vele hálni,
Mer az édsanyja rá szekott vigyázni.
-Arra alá nem jó hirök hallanak,
A vadrózsák mind eggyenként hullanak,
Nékem izz vót arra alá egy rózsám,
Mintha annak hervadását hallanám.

Dombra nem jó sárgarépát ültetni,
Özvegyasszony lányát nem jó szeretni,
Mer az özvegy maga is legényt szeret,
Szenvöd is a szögény vője öleget.

Kisangyalom csak addaig, csak addig,
Jól befeküdj a falig, a falig,
Jól megölelj engömet, engömet,
Le ne essek mellőled mellőled.

Nézlek babám, de hijába nézlek,
Nem való vagy te szögény legénynek,
Mer én szögény, te meg duggazdag vagy,
Igy hát babám, nem is az enyám vagy.

Elátkozott, sejt, de elátkozott engem az édesanyám/édesapám/
Hogy ne legyen, sejt, de hogy ne legyen sem országom, sem hazám,
Sűrű erdő lombjai közt, barna kislány katjai közt,
Ott töltöm a fiatal időmet, szép legényéletemet.

Szántódsomos, Gellén János, 1899.

Vadgesztenye fejéret virágozik,
Az én babám alatta jaluszik,
Aludj babám, nem járok el hozzád,
Ne gyalázzon a jó édesanyád.

Este késő, a bodrogi utcán,
Csak egy világ látszik egy ablaknál,
Nem aluszok, csak gyere be rózsám,
Fáj a szívem, meg is hasad most már.

Sárgarigó, ha fölzállott a fára
Azt füttyüli, elhagyta őt a párja,
Engemet is rég elhagyott a párom,
Sárgarigó nemcsak te vagy ojj árvo.

Csurgó, Borbály Teréz, 1913.

Vize nincs, szárazon
Forog a szélmalom,
Ne beszélj, nem hiszem,
Szavadat csillagom.

Fakad a rózsafa,
Hasad a bimbaja,
Tövises galla van,
Csak az a nagy baja.

A szemed, sir, nevet,
Csapodár a neveded,
Van-e lány, aki ma
Igazán hűn szeret.

Aranyos Mariskám
Én elmegyek tőled,
Add vissza, add vissza
Kerikagyűrűmet.

Nem adom, nem adom
Vissza a gyűrűdet,
Iszen már régóta
Szeretlek tégedet.

Jancsika, Jancsika,
Szomorú a sorsa,
Előveszi furuját
Szomorújan fujja.

Fujjad csak, fujjad csak,
Szomorújan fujjad,
Iszen a juhásznak
Nincsen másra gondja. /

Csurgó, Borbály Teréz, 1913.

A rozmaring kifagyott, kifagyott,
A szeretóm elhagyott, elhagyott,
Ha elhagyott, ne fájjon senkinek,
Három évig én szenvedtem érte.

Az iboja kifagyott, kifagyott,
A szeretóm rám megharagudott,
Ugyan babám, mér tudsz haragudni,
Hisz, mennyira tudtalak szeretni.

Nem füstöl a csurgói gyár kéménye,
Fehér galamb szállott a tetejére,
Ösmertelek fehér galamb, ki voltál, mi voltál,
A szeretóm hirhordója te voltál.

Megösmerni a somogyi menyecskét,
Ugy köszönnék, agyonsieten jó jestét,
Én meg csak úgy betyárossan fogadom, fogadom,
Agyonisten kökényszemű galambom.

Csurgó. Borbély Teréz, 1913.

Nincsen erdő zöldág nélkül,
Nincsen mező virág nélkül,
Az én szívem bának nélkül,
Mertb messze van kedvesétül.

Azt gondold, mindig így lesz,
Hogy szeretóm soha nem lesz,
Dehogy nem lesz, de már van is,
Tenálnál szebb is, jobb is.

Este későn ragyognak ~~á~~csillagok,
Barna legény a faluba csavarog,
Aludj babám, nem járok én el hozzád,
Ne gyalázzon engem az édesanyád.

Nem jó csillag led volna énbelőlem,
Nem ragyognék én az égen sokáig,
Éfél után megkerülném az eget,
Onnan nézném, hogy a babám kit szeret.

Berzencei halastó, halstó,
Beleestem kocsistól, lovastól,
Jaj, Istenem, ki vesz ki belőle?
Annak leszek igaz szeretője.

Berzencei ropogós hid alatt
Három kislány rozmaringot arat,
Én leszek a rozmaring kévekötője,
Sej, barna kislány igaz szeretője.

Berzencei kopogós hid alatt
Barna legény rozmaringot arat,
Én leszek a rozmaring marokszedője,
Barna legény igaz szeretője.

Ez a kislány papucsot varratott,
A sarkába szerelmet rakatott,
Kiesett a szerelem a papucs sarkából,
Jaj, de távol estem a babámtól.

Berzence, Sánta Vendelné, 1896,

-
Ére gyere, ne menj ára,
Jobb ut van ére, mind ára,
Ére gyere szívem Mariskája,
Adj egy csolkot utoljára.

Páros csókot nem adhatok,
Nem a te szeretőd vagyok,
Páros csolkot csak annak adhatok,
Kinek a babája vagyok.

Szenna, Feket József, 1886.

-
Ágás-bogas a diófa ága,
El köll menni innen nemsokára,
Leiratom hírmét, nevemet,
Jaj, de bánom a kedves szeretőmet.

Csak azt mondják, hogy én korhej vagyok,
Magam is jól tudom, hogy az vagyok,
Ojjan vagyok, mind az engődelem,
Két orcámon nyillik a szerelóm.

Szenna, Fekete József, 1886.

Bádogozzák az öreglaki templomot,
Kilenc kislány hordja rá a bádogot,
Kilenc kislány kilenc barna legénnyel,
Sej, mindegyik a maga szerettejével.

Este szoktam a lovamat nyergelni,
Reggelig tart a szerszámot rárakni,
Reggelig, reggelig, sej, de reggelig,
Mig a te jó édesanyád aluszik.

Öreglak, Bagarics Pál, 1907.

-

Édesanyám udvarába most nyílik a rózsza,
Gyere kedves kisangyalom, szakíts egyet róla,
Nem szakítok, nem szakítok, nem köll nekem rózsza,
Egyet én már szakítottam, el is hervasztottam.

Azt beszélnek a faluba, hogy én árva vagyok,
Nincsen nékem édesanyám, aki megsirasson,
Majd megsirat, majd meggyászol az én kis galambom,
Kivel éltem az életem ezen a világon.

-

Csárda mellett vasalják a lovamat,
Ki kell menni kis-Csurgóból magamnak,
Mig a lovam keselábát vasalják,
A babámat a csárdába karolják.

-

Arra alá, arra alá van egy száraz nyárfa,
Tetejébe, tetejébe rászállott a kánya,
Látod babám, látod, azta száraz ágot,
Majd ha az kivirágzik, akkor leszek párod.

Édesanyám udvarába van egy vadkörtefa,
Az alá van, az alá van kis pejlovam kötve,
Rám is becsültették ezt a sűrű kerek erdőt,
Mégfogadtam, hogy én többet nem tartok szeretőt.

Csárgó, Borbély Teréz, 1913.

Heje-huja retket vetek,
Ojjan legényt nem szeretek,
Ragyogóm, csillagom,
Kire apja, anyja vigyáz,
Ott a szerelem is hibáz,
Ragyogóm, csillagom.

Erre gyere, ne menj arra,
Jobb út van erre, mint arra,
Ragyogóm, csillagom,
Erre vana kerek utca,
Kisangyalom gyalogutja,
Ragyogóm, csillagom.

Törökkoppány, Sümegi Györgyné, 1936.

Barna legény, ha tudtad, hogy nem szeretek,
Mér csaltad meg az én árva szívemet?
Hagytad volna az árva szívem pihenni,
Más is gondját tudta volna viselni.

Barna legény mondd meg édesanyádnak,
Vádoljon el engem édeslányának,
Hogyha elvállal engemet lányának,
Én is elvállalom édesanyámnak.

Törökkoppány, Ócsag Gáborné, 1906

Lilaszélű kis zsebkendőm simára van vasalva,
Egy koppányi barna legény nevét belevarratta,
Közepébe, négy sarkába varrá bele a nevemet,
Hagy tudják meg kis-Koppányba, hogy én téged szeretlek,

Amíg hittem, boldog voltam, de már himni sem tudok,
A sirásnak, a bánatnak hejét adni nem tudok,
De mióta a szétetöm mással éli világát,
Gyöngyvirágos kiskertembe más szedi le a rózsát.

Törökkoppány, Ócsag Gáborné, 1906.

Nemesdédi kert alatt, kert alatt,
Rézsarkantyum ott maradt, ott maradt,
Ereggy rózsám, keresd meg, sej, de keresd meg,
Ha megleled, pengesd meg, pengesd meg.

Nemesdédi kert alatt, kert alatt,
Az én babám rozmaringát arat,
Én vagyok a rozmaring kévkötője,
Barna kislány igaz szeretője.

Nemesdédi halastó, halastó,
Belejestem kocsistól, lovastól,
Jaj, Istenem, ki vesz ki, sej, de ki vesz ki,
Sajnál-e még engemet valaki!?

Nemesdéd, Tolnai Géza, 1909

Zárok partján csak egyedül halásztam,
Szár az ágon zöld levelet találtam,
Megtaláltam szívemnek a fényes csillagát,
Szeretőmnek választottam egy barnát.

Este, este, de szerelmes az este,
De szerelmes lánnal voltan az este,
Eppen akkor sitött ki a fényes holdvilág,
Mikor mondtam a babámnak jojkáját.

Somogyvár/Kupavár/, Orsós Jánosné cigányasszony.

Hervad a rózsá, mejnek töve nincsen,
En is elhervadok, mert szeretőm nincsen,
Babám a szivedért mit nem cselekednék,
Tiszából a vizet kannával kimerném.

Tisza fenekéről apró gyöngyöt szednék,
A babám fejére apró gyöngyöt szednék.

Kapoly² Tihany/, Pintér Pálné, 1911.

Árva vagyok, de nem igazi árva,
Nem igazi édesanya szült engem a világra,
Nem igazi édesanya, nem is egész mostoha,
Sej-haj, elhervadok, mint ősszel az ibója.

Szena, Feket József, 1889.

Elsárgul a fügefa levele, sej, hideg akar lenni,
Azt hallottam kedves kisanygalom, sej, nem akarsz szeretni,
Szeress kisanygalom, hogy ne legyek árva,
Meg ne tudja senki a faluba, mérd van a szívem gyászba.
Gyászba a szívem, gyászba, tiszta feketébe,
Holnap délbe sirva masirozok ki a kaszárnya elejbe,
Kaszárnya, kaszárnya, nem az Isten háza,
De sok szölke barna piros lánynak benne hervad a babája.
Hervadj rózsza, hervadj, mert nem az enyám vagy,
Még az enyám voltál kisanygalom, addig rózsabimbó voltál.
Rózsabimbó voltál, vállamra hajoltál,
Arra jöttek a berzencei lányok, rólam szedték a virágot.
Szedjétek, szedjétek rólam a virágot,
Csak az egy fehér lilomot lányok le ne szakítsátok.
Ha leszakítjátok, el ne hervasszátok,
Ültessétek a sirom elejére, méjén a fekete földbe.

Beezence, Sánta Vendelné, 1895.

A szennai högy aljába,
Eltörött a lovam lába,
Gyere babám, fűzesd meg a kérom,
Ugy is te leszl a párom.
A szennai högyek alatt,
Az én babám zabot arat,
Zabot arat a fekete lovának,
Szeretót kerds magának.
Erre gyere, ne menj arra,
Jobb ut van erre, mint arra,
E re gyere szívem Mariskája,
Adj egy csolkot utoljára!
Páros csolkot nem adhatok,
Nem a te szeretőd vagyok,
Páros csolkot csak annak adhatok,
Kinek a babája vagyok.

Szena, Fekete József, 1888.

Hajna, hajna, vöröshajna,
Mér nem eszed a szememet?
Sirathassam szeretőmet.
Tulsóosorn mén a legény,
Még a járása is kevés,
Gyöngybokréta kalapjába,
Piros mind a két orcája.

Éva, sziva, Éva,
Teridve az alja,
Felszedjük hajnalra,
Bár csak ez a hajnal
Sokáig tartana,
Hogy a szerelemnek
Vége ne szakanna!
Szerelé, szerelem,
Átkozott gyötrelme!
Mért nem virágoztál
Minden fa tetején?
Cidrusfa-levelen?
Már én szakasztottam,
El is szalajtottam,
Utánna futottam,
Vadgalambot fogtam.

Értény, Ágrik Jánosné, 1902.

- -
Fekete a kökény, fehér a virágja,
Bort iszik a babám, piros az orcája,
Azt hiszik a lányok, hogy pünkösdirózsa,
Pedig a szerelem lángjábólod rajta.

Este van, este van, de nem minden lánynak,
Csak annak a lánynak, kihez ketten járnak,
Énhozzám is járnak, de nem minden este,
Csillagos magas ég, borulj be sötétre,

Torvaj, Ájzet Jánosné, 1915.

Berzencei zölderdőben születtem,
Anyám se volt, mégás fölnevelődtem,
Ugy nőttem fel, mint az erdei rózsza,
Volt szeretőm már huszéves koromba.

Ezt a legényt májakkor megszerettem,
Mikor vele legelősször beszéltem,
Elszerettem azér a szép szaváér,
Homlokára göndörödött hajáér.

Kisárokából, nagy árokba foj a víz,
Legényeket mind elviszi az árvíz,
Minden kislány fogja ki a magáét,
Ne szeresse egyik a másikáét.

Páronával száll a galamb a réten,
Szállást keres magának e vidéken,
Szállást keres magának, de nem talál,
Szép kedvesem, de árvára maradtál.

Beteg a szeretőm, ágyába fekszik,
Zöld paplanos ágában takarózik,
Kelj föl kedves kisangyalom, ha lehet,
Vigasztalá meg az én árva szívemmet.

Berzencei számtartó kertjébe.../Mari néni szerint/

Berzencei bíró udvarába
Megbotlott a kis pejlovam lába,
Ugy megbotlott, el is esött volna,
Sej, ha a lány szeretőm nem volna.

Berzencei bíró udvarába,
Lehullott az agácfa virágja,
Felszedné azt sok jó édesanya,
Sej, hogy a fia ne legyen katona.

Berzencei asszonyok *fr. Santa Teresához, 1896.*

Szegény vagyok én
Szértül lakom én,
A házannak nincs teteje,
Elvitte a szél.

Már kora is?

Ha én akarom,
Bezsupoltatom,
Arra ját a kisanygalom,
Becsalogatom.

Pogányszentpéter, Nádas Imréné, 1921.

Sárga szőme van a zöld kukoricának,
Aranyos neve van a kedves babámnak,
Aranyos nevét nem bírom elfelejteni,
Igy jár az aki igazán tud szeretni.

Összefojlik a kis Maros a Dunával,
Összeillik a szőlke a barnával,
Nem bánom, hogyha illik, hogyha, de nem is,
Szőlke vagyon én, szőlke a szeretőm is.

Ihajla, ezt a kislánt nem az anyja nevelte,
Ihajla, zöld erdőbe csipkebokor tarmetta,
Nem köll néki édesanyja cifra, sejem dugyhája,
Ihajla, betakarja szertője subája.

Pogányszentpéter, Kiss József, 1899.

Sárga csikó, sárga csikó, sárga,
Az én babám nem lesz mindig árva,
Az én bebám nem lesz mindig árva,
Születés után én leszek a párja.

Azért hogy én szőke kislány vagyok,
Batna legény szeretője vagyok,
Szeret is a barna legény engem,
Képes volna meghalni is értem.

Pfbenyéki, perbenyéki halastó,
Beleestem, bekeestem lovastól,
Hát már engem, hát már engem ki húz ki,
Barna kislány, barna kislány nem húz ki.

Ha én aztat, ha én aztat tudhatnám,
Szebbet találsz, szebbet találsz nálamnál,
Itt a Tisz, itt a Tisza házamnál,
Mindját, mindjárt, mindjárt beleugranám.

Bura, bura, bubánatra születtem,
Anyám sem volt, mégis fölnevelődtem,
Ugy nyöttem fel, mint a réten a csádé,
Édesanyám nem vagyok a magáé.

Kék iboja bura hajtja a fejét,
Nincsen, aki megöntözze a tövét,
Szállj le hermat kék iboja tövére,
M₃st találtam egy igaz szeretőre.

Somogysámson, Vida Margit, 1909

Elmentem én le a rétre kaszálni,
A rózsától nem bírtam rendet vágni,
Telle van a rendem tearózsával,
Telle van a szívem szomorúsággal.

Igal, Máj Józsefné, 1904

Széles a Balaton vize,
Kis pejlóvam ne menj belle,
Keresztül köll azon mennyi,
Bazsarózsát szakítanyi.

Bazsarózsa ne virágozz,
Énrám babám ne várakozz,
Mert, ha énrám várakozol,
Soha meg se házasodol.

Megigérted, hogy elveszöl,
Ha elszántol, ha elvetöl,
Elszántottál, elvetettél,
Engem itthol felejtettél.

Torvaj, Nosz Józsefné, 1908.

-
A torvaji templom tornyán Felakadt az ostorom,
A torvaji templom tornyán Fennakadt az ostorom,
Gyere babám, te akaszd ki, Ha szeretóm akarsz lenni
Ez a kutya, betyár élet Csalta meg a szívemet.

A torvaji féztoronyba Kilencet üt az óra;/:
Nem ütött az nékem jóra, Most áll a babám kézfogója,
Ez az élet, betyár élet Megcsalta a szívemet.

Torvaj, Nosz Józsefné, 1908.

-
A torvaji templomtorony de magas,
Azon van egy bádogkereszt, aranyos,
Az a kereszt a torvaji mesteré,
En meg vagyok a régi szeretómé.

Kistorvajba ragyognak a csillagok,
Ki az, aki a faluba csavarog,
En járom a falutokat egyedül,
Keresem a szeretómet, elkerül.

Torvaj, Nosz Józsefné, 1909.

Elmegyek az ácshoz / Fejfát csinyáltatni,
Aranyos betükkel / Nevem rávágotni,
Aranyos betükkel / Szép kedvesem azt vágatom rája,
Itt nyugszik a szerelem Elhervadt virága.

Szerelem, szerelem, / Átskozott gyötrelmem,
Mér csaltál meg engem, / Verjen meg az Isten,
Te voltál szívemnek / Első és a legutolsó,
K, szén van számomra / A gyászos koporsó.

Igal, Csács Ferencné, 1922.

Már Igalba két uron kell bemenni,
De szeretnék a babámmal beszélni,
Télen, nyáron rozmaringos a rácsos ablaka,
Jaj, de sokat áztam-fáztam alatta.

Én az éjjel elaludtam sás között,
Legszegényebb vagyok a lányok között,
Van rám gondja egy szép igali barna lehénynek,
Majd az ősszel elvesz feleségének.

Kéket, sárgát virágozik a nefelejcs,
Ne csalogass, ha igazán nem szeretsz,
Ne csalogasd az én árva gyenge szívemet,
Nemsokára halva találász engemet.

Kéket, sárgát nyílik az igali temető,
Engem temessetek bele legelől,
Engem előbb, utánna a kedves babámat,
Hogy ne tarson szebb szeretőt magának.

Igal, Csács Ferencné, 1922.

Alig várom, este legyen,
Hogy a babám nálam legyen,
Páros csillag az ég alján,
Az én rózsám most jön hozzám.

Gyere rózsám, csak gyere be,
Ketten leszünk mindkét idebe,
Holdvilágos az ijcaka,
Feküdj rózsám az ágyamba.

Belefekszek az ágyadba,
A rózsaszín nyoszójádba,
Páros csokot adok néked,
Hisz nagyon szeretlek téged.

Igal, Csács Ferencné, 1922.

Ne feküdj a rózsabokor tövébe,
Meggzurja az ici, pici kezedet,
Készen vagyok száz rózsafát kivágni,
Mint tetőled kisangyalom elválni.

Elmegyek én, hirt sem hállok felőlem,
Párja veszett kismadár lesz belőlem,
Leszálok egy zöld erdőbe zokogva,
Fészket rakok kéknefelejcs bokorba.

Kék szivárvány koszoruzza az eget,
Elrabolták a kedves szeretőmet,
Elrabolták tőlem azt az egyet is,
Vegyétek el hát az életemet is.

Sötét felhők vándorolnak ez égen,
Maradásom nincs ezen a vidéken,
Az van írva a feket felhőre,
Szerettelek, el köll válni örökre.

Kék szivárvány koszoruzza az eget,
Eltiltották tőlem a szeretőmet,
Eltiltották tőlem azt az egyet is,
Vegyétek el hát az életemet is.

Gurgó, Borbély Teréz, 1913.

Nem járok én lagosszárú esizsmába,
Nem állok meg minden legény szavára,
Szombaton este megállottam egy percre,
A szeretőm édesanyja kikeste.

Másnap reggel hánya-veti szememre,
Ki fiával beszélgettem az este,
Nem beszélgettem vele ohja sokáig,
Efél után két vagy három óráig.

Bázsáki asszonytársaságban/Lina-mama 83 é./

2
Rakastasd le babám, rakastasd le babám az andocsi főutcát,
Azon sárosodik, azon sárosodik a lagósszáru kis csizmám,
Fölfröccsen a szárára, szárára,
Onna pedig babám, onnan pedig babám rá a rezesgatyámra.

Diófából van a, diófából van az édesanyám kapuja,
Lassan gyere babám, lassan gyere babám, lassan gyere be rajta,
Lassan gyere be rajta, be rajta,
Ébren van az anyám, a jó édesanyám, lépésedet meghallja.

Andocsi asszonytársaságban.

El-el-elmegyek, nem maradok meg et tájon,
Hogy a babám szive értem ne fájjon,
Mer a babám szive értem nagyon fáj,
Szölkét szeretők, mer a barna mögcsalt márt.

Nem, nem, nem mögyök, nem mögyök katonának,
Inkább mögyök zöld erdőbe betyárnak,
Zöld erdőbe, ha elér a nagy álom,
Babám karjain nyugodalmam találom.

Szenna, Kiss Istvánné, 1892.

En az éjjel elaludtam, de szépet álmodtam,
Keszalábu kis pejlovam kárba szelasztottam.,
Rám is böcsültették ezt a sűrű kerek erdőt,
Amig élek, megfogadtam, tartok szép szeretőt.
/Megfogadtam, hogy Szennába nem tartok szeretőt/

Kedves kisangyalom, vártalak azk este,
Lőhetett az üdő féltizenkettőre,
Nem győztelek kedves kisangyalom várni,
Be köllött a rácsos kiskapudat zárni.

Bezárhatod babám rácsos kiskapudat,
Nem járpm én többé a te udvarodat,
Vethetsz bele babám szegfüt, majoránnát,
Nem tiprom le többé annak a gyenge ágát.

Szenna, Kiss Istvánné, 1892.

Arra alá vadliba jár a rétön,
Szállást keres a zselici védékön,
Szállást keres, de nem tudja, merre jár,
Kisangyalom, jaj, de hűtlen vagy hozzám.

Szökfűre szokott a harmat rászállni,
Az én rózsám este szokott eljárni,
Mi az oka, hogy az este nem jött el,
Talán bizony, el ban tőlem beszélve.

Arra alá nem hirök hallanak,
A vadrózsák mind egyenként hullanak,
Néköm izz van arra alá egy rózsám,
Bár én annak hervadását hallanám!

Szena, Kiss Istvánné, 1892. *7. Földi Fennsík, 1905*

Már Buzsákba lakott jó a tehenem,
Már Buzsákba elment minden jókedvem,
De maj megjön, ha Tásákra beérek,
Majd ha én a szeretőmmel beszélek.

Bus az idő, bus vagyok én magam is,
Valahol van egy szép legény, mind hamis,
Hamis annak szeme, szája, maga is,
Hamis annak még az édesanyja is.

Buzsák, Ottucsák Mártonné, 1902.

szire

/Piros rózsá pirosodjál mesz-
Kisangyalom, jöjj el hozzám es-
Jöjj el hozzám, ülj az ágyam t-
Hogyha szeretsz, feküdj a szél-
közepére./

Allig vártam, hogy Szennába beérjek,
Hogy a kedves szeretőmmel beszéljek,
Nagy örömmel fogok vele jobbkezet,
Mos tudtam meg, hogy a babám mást szeret.

Allig várom, hogy a nap lenyugodjon,
Hogy az égen páros csillag ragyogjon,
Ragyogj csillag párossával sokáig,
Kísérj el a szeretőm kájáig.

- Szenna, Szabó Józsefné, 1928.

Sej, anyám, anyám, mér szültél a világra,
Mér nem dobtál a zavaros Tiszába?
Dobtál volna a zavaros Tiszába,
Sej, hogy a babám ne szeretne híjába.

Sej, tizenkettő, tizenhárom, tizennégy,
Hát, te pajtás, házasodni hová mész?
Elmegyek az öreg biro lányáér,
Sej, elveszem az aptya hivataláért.

- Kisbárapáti, Tobak Mihályné, 1908.

Egy asszonnak végigmentem a pitargyán,
Véletlenül benéztem én az ablakján,
Szeretőmet láttam, más karján találtam,
Verje mög az Isten, jaj, de mögutáltam.

Szenna, Szabó Jánosné, 1911.

Rakott szekér, négy ökör előtte,
Rózsafa az ostoromnak nyele,
Rózsafa az ostoromnak nyele,
Rajta van az egész világ nyelve.

Már minálunk rostán szórják a buzát,
Hátrafelé fujja ja szél a polváját,
Hátrafelé fujja a szé a rózsás delénkendőm,
Nem tagadom, hogy voltál a szeretőm.

Udvaromban van egy bokor rezeda,
Legény legyen, aki azt learatja,
Learatja hideg ősszel a harmat, a harmat,
Választok egy szebb szeretőt magamnak.

Udvaromban van egy kutviz, de hideg,
Oda járnak fürödni a legények,
Egyik mondja, jaj, de hideg ez a szerelem-viz,
Másik mondja, volt szeretőm, de már nincs.

- Berzence, Semofcsán Ferencné, 1910.

Berzencébe végigmenni nem merek,
Mer asz mondják, megvernek a legények,
Gyertek ide berzencei legények,
Magam vagyok, századotoktól nem félek.

Berzencébe végigmenni nem merek,
Mer asz mondják, sárga cipőt viselek,
Sárga cipóm fűlszödi a szemetet,
Te meg babám felejtsd el a nevemet.

Berzencébe végigmenni nem merek,
Mer asz mondják széles gatyát viselek,
Széles gatyá, rozmaringos kalapom,
Ugy köszönök a leánynak jó napot.

Berzence, Semofcsán Ferencné, 1910/utolsó strófát férje tette hozzá

A faluba végig, végig, végig, meg vissza,
Kisangyalom a gyűrűmet add vissza!
Visszaadom a gyűrűt, amit adtál,
De még ~~néhány~~^{egy} pár csókkal nékem adós maradtál.

Nincs édesebb a fekete szőlőnél,
Nincs igazabb az első szeretőnél,
Mer az elsőt igazán köll szeretni,
Másodikat csak úgy köll csalogatni.

Nincsen hideg, mégis befagyott a tó,
Nincs szeretőm, mégis rólam van a szó,
Hátha még egy szép szeretőre akadnék,
A faluba végig, végig nem is mehetnék.

Hátha még egy szép szeretőre akadnék,
A faluba rólam, rólam szabnák a törvént.

-
Éjszaka van, ragyognak a csillagok,
Ki az, aki ijjen későn kódorog,
Én vagyok, mer nem tudok én elaludni,
Fáj a szívem, meg kell annak hasadni.
Gyertek lányok, öltözzünk feketébe!
Menjünk ki a nagy kaszárnya elejbe,
Kérjük ki a, kérjük ki a jászkoporsót,
Nézzük meg, hogy kinek a babája nyugszik ott.

Hács, Lang Henrich, 1906.

Ha fölöttem piros delénkendőmet,
Minden szombat este várom a szeretőmet,
De hájába várom, úgy is tudom, hogy nem jön,
Hejette egy kékibojás levél jön.

Kékibojja, ha leszakasztanálak,
Mit mondanál babám, ha elhagynálak,
Azt mondanám, verjen meg a teremtő,
Sose voltál igazszívű szerető.

Zöld sejemből csináltatok napernyőt,
Kis Táskába nem találok szeretőt,
El köll menni más fákba keresni,
Táskai legényt nem érdemes szeretni.

Nem vagyok szép, csak a szemem fekete,
Nem vagyok én az erdőbe remete,
Sem remete, sem a fának levele,
Én vagyok az, kinek nincs szeretője.

Jaj, de boldog leány voltam, míg szeretni nem tudtam.
A szívembe a bánatnak hejet adni nem tudtam,
De mióta kisanygalom mással éli világát,
Tejarózsás kiskertjébe más szedi le a rózsát.

Ej, te piros barna kislány, mit viszol a kosárba,
Mi van a te szived alá ojjan méjjen bezárva?
Ojjan titok, ojjan bánat, ki se merem mondani,
Nem akar egy kis-táskai barna legény szeretni.

A táskai határárok, jaj, te méj,
Abba fürdik három szép barna legény,
Mind a három házasodnivaló lesz,
Jaj, Istenem, hát az enyém mejjik lesz!

Virágoskert a táskai nagytemplom,
Legszebb virág te vagy benne angyalom,
Ugy elnézlek, te gyönyörű virágszál,
Azt se tudom, hogy a kapun behívtál.

Táska, Asszonykórus

A mi kiskertünkbe kinyílott a rózsafa,
Terítve van alatta a rózsa,
Terítve van alatta a rózsaa,
Nem leszek a tied barna legény de soha.

Icike-picike a mi házunk eleje,
Odajár a babám minden este,
Odajár, velem akar beszélni,
Irigyem az anyám, nem akarja engedni.

-
Fekete bársonysor van a ruhámon,
Barna legény hiába jársz utánam,
Hiába fésülsz föl a göndör hajadat,
Mer engemet megölelni nem szabad.

Barna legény, nem szeretlek egyéber,
Csak azér a zöld bársonykalapodér,
Az alatt van a te göndör fekete hajad,
Amiér a leány szíve meghasad.

-
Ojjan legény akar hozzám járni,
Ki az ajtót nem tudja bezárni,
Megtanulja, lesz még rá ideje,
Három évig leszek szeretője,
Három évig leszek szeretője,
Utána a kedves ~~szíve~~ ^{szíve} sége.

-
A mosdósi templom előtt álldogáltam egyedül,
Arra jött a kisangyalom, elkerült,
Hogy is lehet egy legénynek kőből a szíve,
Hogy a kedves szeretőjét kitagadja belőle.

A mosdósi kertek alatt fojik el a kanális,
Ne menj arra kisangyalom, mer elvisz,
Elviszi a pörgezellő pici kalapod,
Mivel köszönsz édes rózsám, adjon Isten jó napot?
Nincs énnékem diófából görbelábu asztalom,
Nincs énnékem Kis-Mosdóson galambom,
Maj lesz nékem diófából kerek asztalom,
Lesz még nékem Kis-mosdóson kökényszemű galambom.

Mosdósi Pávakör tagjai

Elégett a Szalai csumája,
Bennégett szakajtóruhája,
A Szalai nem bánja csumáját,
Csak a cifra szakajtóruháját.

Ezt a kislánt, megmondtam, ne vedd el,
Nem győződ el sejemkeszkenyővel,
Ha nem győződ sejemkeszkenyővel,
Majd elgyőzőm rudazóköttel.

Az andocsi dobogós kúhidnál
Három legén rozmaringot kaszál,
Én vagyok a rozmaring szedője,
Három legény igaz szeretője.

"..tollfosztóba is, meg kendernyomóba is mondtuk..."

Édesanyám sokat intett a jóra,
Hogy ne járjak el a kendernyomóba,
Nem hajoltam édesanyám gyönyűl szép szavára,
Rátanított babám a csalfaságra.

Már Andosson végigmenni nem merek,
Minden kiskapuba legény hizeleg,
Egyik nézi lábamon a magas sarkú cipőmet,
Másik meg a legénycsaló szememet.

Andocs, Szücs Jánosné, Sipos Rozália, 1913.

2

Piros kukoricaszár,
 Az uramnak/feje/fáj,/lába.../
 Ugy kő néki,hagy fájjon,
 Jányok után ne járjon.

Piros kukoricaszár,
 Az uramnak feje fáj,
 Hogyha fáj,hát hadd fájjon,
 Megmondtam,ne pipázzon.

Édes kicsi kincsecském,
 Kicsi feleségecském,
 Mosd ki az én ingecske,
 Hadd járjak én szépecskén.

Piros kukoricaszár,
 Az uramnak lába fáj,
 Ugy kő néki,hagy fájjon,
 Lányok után ne járjon.

Tihany/Kapoly/,Pintér Pálné,1911.

Ez a falu körül van ibojával,
 Gyere babám,szedjed a lila ruhádba,
 Jukas a babám köténye,sej,a lila,a lila,
 Kihull belőle a szagos iboja.

Hervad az a rózsa,Mejnek töve nincsen,
 Én is elhervadok,Mert szeretóm nincsen.
 Babám a szivedért Mit nem cselekednék,
 Tiszából a vizet Kannával kimerném.
 Tisza fenekéről Apró gyöngyöt szednék,
 A babám fejére Gyöngykoszorút kötnék.

Tihany/Kapoly/,Pintér Pálné,1911.

Csigáskutnak lementében,
Jön a babám cifraszűrben,
Emelgeti a kalapját,
Vélem kívántatja magát.

márkova?

Üröm,üröm,fehér üröm,
Egy vémasszony az irigyöm,
Az is azért az irigyöm,
Hogy az urát elszeretöm.

Ki az urát nem szereti,
Turóserétest süssön neki,
A turóstól mögbetegszik,
A mákostól halva fekszik.

Hajló,hajló,jaj,de hajló,
Möggrudott engömet a ló,
Ha még egyszer mögrug a ló,
Sohasem lösz belőlem jó.

Somogyudvarhely,Horváth Lajosné,1906.

Kisbogátra két uton kell bemenni,
Mégsem tudok a babámmal beszélni,
Télen,nyáron virágos az ablaka,
Jaj,de sokat áztam-fáztam alatta.

Édesanyám,megkéne házasodni,
Csunyát veszek,hogy ne szeresse senki,
Mert a szépet más is fogja szeretni,
Árva lesz a szívem,százfelé fog repedni.

Kaposvár,Tölösi Györgyné,1928/Várda/.

Már megmondtam te kismadár,
Zavaros vizből ne igyál,
Zavaros vizből jól laktál,
Babámtul elválasztottál.

Már megmondtam te kismadár,
Az utszélén fészket ne rakjál,
Mer az uton sokan járnak,
A fiaidra rátalálnak.

Somogyzitfa/Szenyér/, Tislér Antalné, 1897.

Kukoricá csumája,
Sebes a rózsám szája,
Meg kell annak gyógyulni,
Ha meg akar csokolni.

~~Én is a rózsám gyönyörű,~~
Az én rózsám gyönyörű,
Vékony, karcsu dereka,
Vállára hajlik haja.

Deszkakapu, kerítettés,
Átlátszik az ölelés,
Ölelj rózsám kedvedre,
Nem hányom a szemedre.

Kisbárapáti, Tóth Imre, 1902.

Hajnaljon, hajnaljon,
Csak meg ne virradjon,
Hogy az én galambom
Reggelig mulasson.

Amerre én megyek,
Még a fák is sirnak,
Gyenge ágaikról
Levelek lehullnak.

Hulljatok, hulljatok,
Sűrűn az utamra,
Meg ne tudja rózsám,
Merre ment galambja.

Édesanyám voltál,
Mér nem tanítottál,
Gyöngé vésző voltam,
Mért nem hajlítottál?

Hajlítottál volna,
Ráhajoltam volna,
Ijjen árvaságra
Nem juttam volna.

Csurgó, Borbély Teréz, 1918.

Erre gyere rózsám, nincsen sár,
Nincs is az ajtómon sümmi zár,
Nyitva van az ajtóm, begyühetsz,
Bontva van az ágyam, lefekhetsz.

Mig háromszál gyertya el nem ég,
Addig a szerelöm nem ölég,
Mig háromszál gyertya el nem ég,
Addig a szerelem nem ölég.

Beszence, Sánta Vendelné, 1896.